

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-5 У 13202/20
Дана 23.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Иваном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из с. ..., општина..., кога заступа пуномоћник Василије Арсић, адвокат из Ранилуга, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 118-00-30/2020-01 од 09.07.2020. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-30/2020-01 од 09.07.2020. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Жалбена комисија Владе Републике да тужиоцу А.А., из с. ..., општина ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, 08 број 13/20 од 10.04.2020. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Полицијској станици за Косовску Каменицу, Одељењу полиције, Полицијској управи за Гњилане, Координационој управи за Косово и Метохију, са даном 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију.

Тужбом, поднетом дана 07.08.2020. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је тим решењем, донетим у поновном поступку, поступљено противно примедбама Управног суда из пресуде II-1 У.

6424/14 од 05.03.2015. године, II-2 У. 15914/15 од 22.07.2016. године и пресуде број II-3 У. 12490/17 од 05.12.2018. године, будући да тужени орган у оспореном решењу није навео ниједан правни основ за престанак радног односа тужиоца, прописан Законом о полицији, Законом о државним службеницима, или Законом о раду. Даље истиче да се тужени орган поново позива на закључак Владе Републике Србије 05 број 11-10643/2013 од 09.12.2013. године и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013. године, иако је управо из тог разлога Управни суд поништио раније решење туженог органа, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења. Такође, наводи да се тужени орган поново није упуштао у суштину ствари и да је оспорено решење донео без потпуне и правилне оцјене кључних разлога наведених у жалби, као и да се у образложењу оспореног решења поново констатује да разлог доношења решења о престанку радног односа тужиоцу “представљају организационе промене у унутрашњем уређењу МУП који су условили укидање унутрашњих организационих јединица на одређеној територији, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове”. Према мишљењу тужиоца, тужена долази у контрадикторност са самом собом када закључује да се “у конкретном случају не ради о остваривању права да због промена у уређењу државног органа државни службеници који се не буду могли распоредити постају нераспоређени, већ да се ради о остваривању посебног права на посебну врсту социјалног збрињавања оних полицијских службеника који су имали специфичан положај...”, да је тужиоцу признато веће право од права које је имао као запослени, а да притом не образлаже које је то веће право. У тужби се наводи и то да је жалбом указано да организациона јединица у којој је тужилац био запослен, није угашена, да је његово радно место било на ИКМ у Врању, да Координациона управа за КиМ није угашена као организациона јединица МУП-а, да није испоштована процедура која се односи на то да о статусу нераспоређености мора да буде донето решење, исто достављено Служби за управљање кадровима, која је дужна да те податке о нераспоређеним службеницима укључи у евиденцију интерног тржишта рада и испита могућност њиховог премештаја. Са ових и осталих разлога ближе описаних у тужби, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и тужиоца врати у радни однос који је тужилац имао у МУП-у до 31.12.2013. године, или да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да се обавезе тужена да тужиоцу надоканди трошкове управног спора, на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и судске таксе за тужбу и одлуку.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог

закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења, између осталог, произлази да је првостепени орган поступао узимајући у обзир и раније донете пресуде Управног суда и раније донета решења туженог органа. Тужени орган, затим, даље наводи да је ценећи наводе изнете у жалби у делу навода који се односе на законитост Уредбе о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија („Службени гласник РС”, бр. 115/13 и 42/14), утврдио да је наведени пропис донео надлежни орган тј. Влада, као и да за тај пропис, други надлежни орган – Уставни суд није донео одлуку којом је утврдио његову неуставност и незаконитост. С тим у вези, будући да наведена уредба није од стране надлежног суда оцењена неуставном или незаконитом и уклоњена из правног поретка, односно да она важи, као и да су управни органи или други судски органи у доношењу одлука везани важећим прописима и да се не могу упустити у оцену уставности и законитости подзаконских аката, тужени орган оцењује да су у решавању радноправног положаја запосленог који је радио у Министарству унутрашњих послова у организационој јединици и на радном месту који су територијално били везани за одређену аутономну покрајину, а у сврху чијег решавања је поменута уредба и донета, иста има и применити. У вези са наводима жалбе да је првостепени орган позивањем на Уредбу коју је донела Влада, повредио одредбе материјалног права, тужени орган налази да је у поступку одлучивања о радноправном положају запослених у Министарству унутрашњих послова, сагласно одредби члана 169. Закона о полицији („Службени гласник РС”, бр. 101/05, 63/09, 92/11, 64/15), који је био у примени у време доношења одлуке да именованом полицијском службенику, овде тужиоцу, престаје радни однос са правом на пензију и којом је прописано да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству, примењују прописи о радним односима у државним органима, ако тим законом и прописима донетим на основу тог закона, није друкчије одређено, имају се применити одредбе посебног прописа којим је уређено остваривање права запослених, тј. државних или полицијских службеника у Министарству унутрашњих послова – и то стога што се ради о одредбама посебног прописа, који искључују примену одредаба општег прописа који се односи на радноправни положај државних службеника у другим државним органима и одредбе општих прописа о раду, којима се уређује радноправни положај запослених који нису на сталном раду у држаном органу, већ се налазе на раду код другог послодавца. Тужени, даље, закључује да када је посебним прописима утврђено на који начин запослени у Министарству унутрашњих послова остварују неко од права, онда се тај пропис непосредно примењује и искључује примену општих прописа на остваривање права у конкретној ситуацији. Са ових и других разлога, ближе наведених у оспореном решењу, тужени орган је оценио да је правилно поступање првостепеног органа што је у поновном поступку утврдио исти датум са којег престаје, односно настаје поменуто право, с обзиром на то да се није променило чињенично стање у погледу датума престанка радног односа жалиоца који је одређен Закључком Владе 05 број 11-10643/2013 од 9. децембра 2013. године и Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на

територији АП Косово и Метохија („Службени гласник РС”, бр. 115/13 и 42/14), који прописи су још увек део правног поретка Републике Србије. Имајући у виду изнето, тужени орган је применом одредбе члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету, јер је решење донето супротно схватању суда изнетим у пресудама суда, II-1 У. 6424/14 од 05.03.2015. године, II-2 У. 15914/15 од 22.07.2016. године и пресуде број II-3 У. 12490/17 од 05.12.2018. године, којима је, између осталог, указано да, како првостепени, а ни тужени орган у свом решењу, не наводе ниједан правни основ престанка радног односа тужилаца који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа, а будући да се у конкретном случају ради о престанку радног односа запослених у Министарству унутрашњих послова, чији су положај, права, обавезе и одговорности регулисани Законом о полицији, Законом о државним службеницима, Законом о раду, то је, према оцени Управног суда, дошло до повреде Законом прописаних услова приликом доношења појединачне одлуке о престанку радног односа. Ово тим пре, што се првостепеним решењем, утврђује престанак радног односа тужиоцу, са правом на посебну пензију, коју прописује Уредба о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013. (Сл. гласник РС број 115/2013 од 26.12.2013. године).

Имајући у виду наведене пресуде суда, као и разлоге дате у образложењу оспореног решења, суд налази да је тужени орган, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, својим активним непоступањем поступио противно примедбама суда у погледу поступка изнетим у наведеним пресудама суда, јер се у конкретном случају управни органи поново позивају само на закључке Владе РС и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, по основу кога је доносилац донео Уредбу, а не примењују одредбе Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), као ни одредбе Закона о полицији, („Службени гласник РС“, бр. 101/05...92/11), којим се као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника. Због наведеног, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Разматрајући предлог тужбе да суд својом пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, суд налази да природа ствари то не дозвољава и да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, као и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни

орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима поступка из става II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба чланова 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, применом тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), као и трошкови судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.06.2022. године, II-5 У 13202/20

Записничар
Ивана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ